

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: *Lengyel István*
Cím: *Titokzatos matrőzkorcsma a Dunaparton*

Forrás: *Pesti Hírlap*

Bp.
(Hely)

1921. 9. 21
(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

640.24

Hely

"Matróz korcsma"

Idő

"1921"

Személy

Helyszám

Közn. nvomt. XX. cs. 23. sz.

Titokzatos matrőzkorcsma a Dunaparton.

Hajnali három órakor a viadukt-vendéglőben. — Matrőzök kocsisok, sipisták, betörők és milliomosok közt. — A művésznő malachandája. — A rejtélyes elvtársak. — Világosság az éjszakában. — Hajnali automobilverseny. — A legújabb pesti mulatóhely.

A töltés alatt, melyen a népszerű sárga villamoskocsik robognak, esztendő óta csendesesen húzódott meg egy kis korcsma: a viadukt-vendéglő. A dunai hajók személyzete, kofák, villamoskalauzok szoktak volt betérni ide egy ital borra, egy krigli sörre, mit a csapszék mellett állva hajtottak fel rendszerint. A korcsmaasztalok körül elvértve lehetett csak látni egy-egy utast, aki lekéste a hajó indulását, vagy órákkal előtte érkezett s ott a korcsmában falatozott a batyujából.

A csendes viadukt-vendéglő váratlanul nevezetessége lett Budapestnek, illetőleg a pesti éjszakának. Valamiképen elterjedt a híre, hogy hajnali 3 órakor nyitják a vendéglőt s azóta különös, zajos és hangos élet kavargó hajnaltájt a dunaparti kis matrőzkorcsmában.

Már három óra előtt megelégnél a korcsma környéke. Mikor az éjjel a viadukt-vendéglőhöz érkeztem, fél három volt még csak, de máris sűrű csoportok várakoztak a hűvös szeptemberi éjszakában. A raktárházak és a hajóállomás mentén autók, fogatok és teherkocsik sorakoztak s már a homályban is feltűnt, milyen különböző társadalmakból való emberek adtak itt egymásnak találkozót. De igazi meglepetésként hatott rám mégis, mikor a hajnali tömeget megláttam bent a korcsmában, a lámpák gyér világosságában.

Két „terme” van a viadukt-vendéglőnek, egyik a nép, a másik az uri társaság számára. De senki sincs itt tekintettel a választóvonalra, a legkülönbözőbb rendű és rangú emberek kerülnek egymás mellé. A vendéglőnek és a pincérnek is demokratikus elvei lehetnek, mert szépen sorban szolgálják fel a friss bablevest. Az uszályhajó napszámosa, ki közelebb ül a konyhához, hamarabb jut a tányér bable-

veshez, mint az egyik színház ünnepelt művésznője, ki egy ismert lipótvárosi milliomossal s néhány hasonszörű ismerőssel érkezett ide automobilon és még saját malachandát is hozott magával, hogy mindenképen stílusos legyen a hajnali mulatsága.

A szomszéd asztalnál az egyik pesti kártyakaszinó hivatásos kártyásai ülnek néhány ismert éjszakai táncosnővel. Közvetlen mellettük gyanús külsejű, sötét társaság suttog és nevetgél rekedten; a bíróság habozás nélkül elítélhetné bármelyiket tiz esztendei fegyházra, bizonyosan nem történne igazságtalanság egyikkel sem. Csupa válogatottan gonosz arcu ember, a tekintetük sötétén elszánt, nem szeretnék szembe kerülni velük a sötét Dunaparton, vagy az elhagyott mellékutcák éjszakájában.

A színházi művésznőn kívül más divatos hölgyek is eljöttek ide a társaságukkal. Ezek a feltűnően öltözött sokpéznű hölgyek és urak cseppet sem szimpatikusabbak, mint a betörőtársaság. Ezekből kerülnek ki a panamisták, kijárók, sikkasztó tőzsdebizományosok és egyéb kitűnőségei a pesti zürnavarnak.

Legcsendesebbek még s a legszimpatikusabbak a dolgozó emberek, matrőzök, soffőrök, éjjeli pincérek, kocsisok, kofák és kikötőmunkások, akik csak az éhségüket, vagy a szomjúságukat csillapítani tértek a korcsmába. Ezek hallgatagon iddogálnak, nem törődnek a lármával, a körülöttük tobzódó éjszakai alakokkal.

Annál hangosabban vannak a többiek, akik csodálatosképen valamennyien nagyon jól ismerik egymást. Átszólnak egymás asztalához, egyszer ebben, máskor abban a társaságban ágálnak és „elvtárs” megszólítással tüntetik ki egymást. Holott latinálón semmi közük sincsen a szervezett, komoly munkássághoz, az elvtárs-megszólítás úgy hangzik a szájukon, mint egy titkos földalatti betörőbanda jelszava. Az illetékes detektívescsoport bizonyára sok régi ismerőse akadna köztük...

Legkülönösebb azonban, hogy ezek a sötét alakok érthetetlenül jóbarátságban vannak a hajnali

Székesfővárosi házinyomda 1920

vendéglő másik sarkával: a jólöltözött, könnyüpenzü vendégekkel is. Fésztelenül ülnek le ezeknek az asztalához, suttogó bizalmassággal beszélnek velük, koccintanak a csupa-selyem táncosnőkkel, egyáltalán úgy viselkednek, mintha egészen egyivásu emberek lennének: ők, a csatornák férgei és amazok a pesti aszfalt ismeretlen előkelőségei. Mi lehet az a rejtélyes kapcsolat, mely egymáshoz fűzi őket?

A füst egyre vastagabb, a zaj folyton hangosabb lesz. Új társaságok, új emberek érkeznek, ki gyalog, ki kocsin, sőt automobilon. Már annyi autó áll a kis korcsma előtt, mint az Operaház tájékán, diszeloadás estéin. Közben egyre több ital fogy, a művésznő saját külön malachandája fülsértő-keservesen cincog s a budai hegyek felől beömlik a hajnali napfény világossága. Egyszerre, mintegy titkos vezényszóra, végeszakad a mulatságnak, mindenki fizet és siet hazafelé. Az autók részeg soffőrjei szédületes iramban robognak el az ugyancsak mámoros utasokkal, versenyeznek egymással az automobilon, csodálatos, hogy nem történik szerencsétlenség. Öt perc múltán már egészen üres a legújabb pesti mulatóhely, a titokzatos dunaparti matrőzkorcsma.

Lengyel István.